

Στη Μεσόγειο

Στη Μεσόγειο λίγο πιο πέρα,
χτυπάει την πόρτα ο πόλεμος κι η φοβέρα
κι όλοι σκιάζονται κι όλοι κάνουν πέρα
να περάσει του πολέμου η φοβέρα.
Τρέμει κι η μάνα γη,
τρέμουν και τα βουνά.
Τρέμει κι ο ουρανός
που έχει γίνει πια μελανός,
με ανεξίτηλο μελάνι σημαδεμένως
το αίμα , όλων των αδικοχαμένων.
Τρέμει κι η θάλασσα , εξοργισμένη,
με τα νεκρά των παιδιών σώματα ποτισμένη,
που μάνα δε προσμένει , ελπίδα χαμένη.

Και μέσα στου πολέμου τη δίνη
σε ένα χωριό από το κόσμα ξεχασμένο ,
ψυχές ανθρώπων βοήθεια ζητούν .
Κι όμως απάντηση καμία,
μονάχα του πολέμου η φοβερή μανία.
Σκελετωμένα παιδιά , σκοτωμένοι πατέρες
και δακρυσμένες μητέρες,
σκιές ζωντανές , έρημες ψυχές,
ξεχασμένες ήδη από το χθες,
γι' αυτές δεν έκλαψες ούτε κλαίς,
προσμένουν της ειρήνης ,το άγριο περιστέρι ,
ελπίδα να τους φέρει.

Και τα παιδιά πέθαναν,
κι οι συγγενείς χάθηκαν
κι οι μάνες μόνες εμείναν
να κλαίνε τα χαμένα παιδιά.
Κι εσύ ατάραχος μένεις εκεί
κοιτάζοντας το άδειο κουτί
μα η αδιαφορία σου
το μένος του πολέμου δυναμώνει
κι αθώες ψυχές σκοτώνει.

Και στο τέλος , ο πόλεμος
την πόρτα ξαναχτυπά
-τη δική σου η του γείτονα-
δεν έχει σημασία καμιά.
Γιατί στο τέλος,
όλοι υποτάσσονται,
κι όλοι σιωπούν,
μπρος στη ταραχή και τη φοβέρα.

Μάνα, το παιδί σου μη το κλαίς,
τον άνθρωπο να κλαίς .

Τσαπραλή Μαρία Γ'4

Ελπίδα Ζητώ

Πνίγομαι μέσα στους κάποτε
μελλοντικούς μου φόβους,
που τώρα πια τους έζησα
και φεύγουν πίσω μου
σαν ένα παρελθόν.

Πνίγομαι κι εγώ δίπλα σου,
ψάχνοντας μαζί σου
να φτάσω σε μια χώρα ελεύθερη,
να ζήσω τα ιδανικά μου.

Ελπίδα ζητώ, βαθειά ανάσα
να ξεθολώσει το τοπίο,
να ξαναβρώ τα όνειρά μου.

Αγάπη ζητώ , καθαρίο φως,
μ' ένα αεράκι δροσερό,
να ζήσω τα όνειρά μου.

«Ναυαγός»

